

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **J. B., IČO X**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Havlíčkem
sídlem Jana Koziny 1295/2a, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) dvěma dodatečnými platebními výměry ze dne 14. 11. 2016 a 15. 11. 2016 doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za zdaňovací období let 2012 a 2013 včetně penále, a dále šestnácti dodatečnými platebními výměry ze dne 14. 11. 2016 daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období I. – IV. čtvrtletí roku 2012 a měsíce leden až prosinec 2013 včetně penále. Rozhodnutími ze dne 24. 11. a 19. 12. 2017 žalovaný zamítl odvolání žalobce a všechny dodatečné platební výměry potvrdil. Krajský soud ale rozsudky ze dne 21. 8. 2019, č. j. 65 Af 15/2018-49 a 65 Af 9/2018-54, obě rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu

řízení. Následně žalovaný čtyřmi rozhodnutími ze dne 27. 7. 2020 sice doměřené daně (z velké většiny) výrazně snížil, avšak krajský soud rozsudky ze dne 29. 4. 2022, č. j. 65 Af 57/2020-43 a 65 Af 56/2020-48 i tato rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení.

2. Jelikož žalobce doměřené daně a s nimi související penále i úroky z prodlení zaplatil, vrátil mu správce daně vratitelné přeplatky a dvanácti rozhodnutími ze dne 28. 8. 2020 následně přiznal žalobci také úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020.
3. Proti těmto dvanácti rozhodnutím podal žalobce odvolání, neboť nesouhlasil s tím, od jakého data mu správce daně předmětný úrok přiznal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a všechna rozhodnutí potvrdil, neboť shodně se správcem daně dospěl k závěru, že žalobci náležel úrok z neoprávněného jednání správce daně až ode dne následujícího po splatnosti nesprávně stanovené daně, tj. od 13. 12. 2017 v případě DPH a od 5. 1. 2018 v případě DPFO, a nikoli již od 23. 11. 2016, resp. od 9. 12. 2016, kdy žalobce doměřené daně a penále fakticky zaplatil.

II. Obsah podání účastníků

Žaloba

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a všech dvanácti rozhodnutí správce daně ze dne 28. 8. 2020, neboť byla podle něj výše úroku stanovena nezákonně. Uvedl, že dodatečné platební výměry obsahovaly jednak konstatování, že je žalobce povinen uhradit doměřenou daň v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru, a současně, že odvolání proti nim nemá odkladný účinek, z čehož legitimně dovozoval, že povinnost uhradit doměřené daně existuje nezávisle na podaném odvolání, neboť odkladným účinkem je zpravidla „odkládána“ právní moc a vykonatelnost rozhodnutí (viz např. § 206 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Aby se tedy vyhnul exekučnímu vymáhání, zaplatil doměřené daně již v listopadu 2016 a v prosinci 2016 došlo i k úhradě penále. O odvolání ale bylo pravomocně rozhodnuto až po více než roce, takže náhradní splatnost daně nastala až v prosinci 2017 (DPH), resp. v lednu 2018 (DPFO).
5. Podle žalobce nelze v § 103 ani § 111 daňového řádu nalézt jednoznačnou odpověď na otázku, kdy nabývá právní moci rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání a o něm rozhodnuto odvolacím orgánem. Zákonná konstrukce je podle žalobce pro adresáty norem nepřehledná, neboť výslovně uvádí, že odvolání odkladný účinek nemá, ale je-li splatnost daně navázána na právní moc, kterou v důsledku podání odvolání rozhodnutí nenabývá, je situace shodná, jako by odvolání odkladný účinek mělo. NSS sice v rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 Afs 192/2017-41 uvedl, že orgány finanční správy ani soudy nemohou stávající legislativní stav napravit, avšak zmíněná nepřehlednost nemůže jít k tíži daňových subjektů. Správce daně měl tudíž povinnost vést daňové řízení tak, aby neměl žalobce o svém právním postavení pochybnost, např. přidáním dovětku k poučení, v němž by faktické účinky podaného odvolání vysvětlil, což navrhuje i odborná literatura. Na tuto povinnost ale správce daně rezignoval a poučení v dodatečných platebních výměrech tak bylo materiálně nesprávné, resp. zmatečné. V důsledku toho byl žalobce předčasnou úhradou zbaven možnosti disponovat se svými prostředky, jimiž naopak mohl disponovat správce daně bez právního důvodu, aniž na to žalobce upozornil.

6. Podle žalobce je úlohou soudu vykládat právo tak, aby legislativní nedostatky nešly k tíži daňových subjektů, ale státu, který je jejím původcem, přičemž má-li úrok z neoprávněného jednání správce daně skutečně představovat sankci za nezákonné doměření daně, je třeba přijmout takový výklad, který v co nejširší míře odčiní následky vyvolané u žalobce nezákonným postupem správce daně zahrnujícím i materiálně nesprávné poučení.
7. Dále žalobce uvedl, že po úhradě doměřených daní podal žádost o povolení splátek penále, aby si zachoval dostatek finančních prostředků, na což mu správce daně telefonicky sdělil, že tuto žádost zamítne, pokud žalobce nedoloží konkrétní okolnosti svědčící o ohrožení jeho podnikání, a vyzval jej ke zpětvzetí této žádosti, což žalobce následně učinil. Správce daně měl podle žalobce popsané situace využít k tomu, aby mu alespoň neformálně sdělil, že odvolání sice nemá odkladný účinek, ale fakticky jeho povinnost zaplatit penále oddálí, a také jej upozornit, že uhradil dosud nesplatnou daň. Takové sdělení by podle žalobce nepředstavovalo právní poradenství, nýbrž postup v souladu se zásadou dobré správy, kterou je nutno chápat i tak, že jednání správního orgánu má být činěno primárně ve prospěch osoby dotčené, tak jak plyne z pojetí činnosti správce daně, jakožto služby veřejnosti. Z rozsudku NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214 lze podle žalobce analogicky dovodit, že správce daně má povinnost poučit daňový subjekt o „de facto“ odkladném účinku odvolání, pokud je z jeho jednání zřejmý, byť náznak jeho vůle oddálit úhradu penále.
8. Závěrem žalobce uvedl, že postupem orgánů finanční správy bylo porušeno jeho právo vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a že aprobeť takového postupu soudem by představovalo taktéž porušení jeho práva na spravedlivý proces, včetně práva na ochranu před nezákonností rozhodnutí orgánu veřejné správy podle čl. 36 Listiny.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobce dobrovolně uhradil doměřenou před datem splatnosti odvíjející se od právní moci odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů. Okamžik nabytí právní moci rozhodnutí napadeného odvoláním není podle žalovaného předmětem odborných diskusí, neboť jednoznačně vyplývá z textu § 103 odst. 1 ve spojení s § 116 odst. 4 daňového řádu. Odkladný účinek má podle žalovaného vliv toliko na vykonatelnost, nikoliv na právní moc rozhodnutí, a tudíž se může projevit pouze u rozhodnutí, která jsou předčasně vykonatelná, tj. u nich vykonatelnost předchází právní moci, což ale není případ dodatečného platebního výměru. Správce daně podle žalovaného postupoval v souladu s § 102 odst. 1 písm. f) daňového řádu, pokud převzal do poučení text příslušného ustanovení zákona. Dále poukázal žalovaný na to, že se nejedná o novou právní úpravu, že byl žalobce po celé řízení zastoupen advokátem i na jím nevyužitou možnost dotázat se správce daně, zda musí doměřenou daň uhradit před rozhodnutím o odvolání. Povinnost poučit žalobce o „de facto“ odkladném účinku správce daně podle žalovaného neměl, přičemž v době, kdy s žalobcem komunikoval (před zpětvzetím žádosti o posečkání úhrady daně 9. 12. 2016), nemohl ani „de facto“ odkladný účinek vzniklý podáním odvolání zohlednit, neboť žalobce podal odvolání až 13. 12. 2016. Konečně žalovaný poukázal také na skutečnost, že lhůta splatnosti představuje pouze nejzazší možný termín úhrady daně, přičemž úhrada doměřené daně přede dnem její splatnosti neznamená, že by správce daně disponoval uhrazenou částkou bez právního důvodu. Ostatně žalobce mohl podle žalovaného zaplatit doměřenou daň ještě před datem splatnosti ve snaze minimalizovat případný úrok z prodlení, který nabíhá za každý den od původního data splatnosti daně. Správce daně je povinen platbu daně přijmout bez ohledu na stav osobního daňového účtu,

příčemž při nakládání s platbou od daňového subjektu je vázán zákonnou úpravou pořadí úhrady daně a nakládání s přeplatky. Žalobce měl přitom možnost v případě vzniku vratitelného přeplatku požádat o jeho vrácení.

Jednání

10. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Krajský soud předně uvádí, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný nesprávně označil za den vydání odvoláním napadených rozhodnutí 31. 8. 2020, ačkoli tato rozhodnutí byla správcem daně vydána již 28. 8. 2020. S ohledem na uvedená jednací čísla daných rozhodnutí a jejich obsah ale nevzniká žádná pochybnost o tom, která rozhodnutí správce daně byla předmětem odvolacího řízení. Krajský soud proto tuto vadu vyhodnotil jako pouhou chybu v psaní, které nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Je pak na žalovaném, aby tuto zřejmou nesprávnost opravil vydáním opravného rozhodnutí.
13. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem ubrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.*
14. Mezi účastníky je nesporné, že žalobci vznikl z důvodu nezákonně doměřené DPFO i DPH za výše uvedená zdaňovací období nárok na úrok, který byl v daňovém řádu do 31. 12. 2020 nazýván „úrokem z neoprávněného jednání správce daně“. Ke vzniku nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně bylo třeba splnění dvou podmínek, tj. 1) dojde ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně a 2) již nastala splatnost nesprávně stanovené daně, resp. došlo k její úhradě, v případě zaplacení po splatnosti. Mezi účastníky je nesporné, že ke splnění první podmínky došlo. Žalobce nenamítá ani to, že by správce daně chybně vypočítal, kdy nastal den následující po splatnosti nesprávně stanovené DPFO (5. 1. 2018) či DPH (13. 12. 2017), a proto se soud nebude věnovat verifikaci těchto výpočtů.
15. Podstatou žaloby je pouze tvrzení, že měl správce daně s ohledem na matoucí poučení obsažené v dodatečných platebních výměrech považovat za počátek vzniku nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně již den faktické úhrady předmětných doměřených daní (23. 11. 2016), resp. penále (9. 12. 2016), nikoli až poté nastalé dny následující po splatnosti nesprávně stanovených daní odvozené od právní moci rozhodnutí žalovaného.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že ve všech dodatečných platebních výměrech ze dne 14. 11. 2016, resp. 15. 11. 2016 je shodně uvedeno následující poučení: „*Proti tomuto*

*rozhodnutí se může příjemce rozhodnutí odvolat ve lhůtě do 30 dnů od jeho doručení. Odvolání je nepřípustné, směřuje-li jenom proti odůvodnění rozhodnutí. Odvolání se podává u správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno. Podané odvolání nemá odkladný účinek (§ 109 daňového řádu)*⁶.

17. Obecně pro daňové řízení platí, že odvoláním je napadené rozhodnutí předběžně vykonatelné, a to uplynutím lhůty k plnění. Podle § 103 odst. 2 daňového řádu platí, že *„[r]ozhodnutí, které je účinné, je vykonatelné, jestliže se proti němu nelze odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek, a uplynula-li lhůta k plnění, pokud byla stanovena“*. Vykonatelnost rozhodnutí tedy podle daňového řádu nastává ve dvou případech, za kumulativního splnění následující kombinace podmínek: A) účinnost rozhodnutí + nemožnost odvolání + uplynutí lhůty k plnění, pokud byla stanovena, B) účinnost rozhodnutí + absence odkladného účinku + uplynutí lhůty k plnění, pokud byla stanovena (srov. odst. 8 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 Afs 192/2017-37).
18. Proti dodatečnému platebnímu výměru bylo možné se odvolat, proto na daný případ dopadá případ B). Žalobce byl seznámen s dodatečnými platebními výměry a jejich obsahem, tudíž byly účinné (§ 101 odst. 5 věta druhá daňového řádu). Odkladný účinek vylučuje § 109 odst. 5 daňového řádu, podle nějž platí, že *„[o]dvolání nemá odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak.“* Správce daně tudíž žalobce poučil v souladu s citovaným ustanovením daňového řádu, pokud uvedl, že podané odvolání nemá odkladný účinek, přičemž odkázal i na relevantní ustanovení daňového řádu. Lhůtu splatnosti daňových doměrků správce daně navázal v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu na okamžik nabytí právní moci. Přímou ve výroku každého dodatečného platebního výměru bylo uvedeno: *„Doměřená daň včetně penále v celkové výši ... je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 a § 251 odst. 3 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru“*. Podle § 103 odst. 1 daňového řádu platí, že *„[r]ozhodnutí, které je účinné a proti kterému se nelze odvolat, je v právní moci.“* Pokud by tedy žalobce nepodal proti dodatečným platebním výměrům odvolání, nabyly by tyto právní moci 16. 12. 2016 (30 dnů od jejich doručení dne 15. 11. 2016), a následně uplynutím 15denní lhůty by se dne 2. 1. 2017 staly vykonatelnými. Žalobce ale odvolání podal, a tudíž si musel být vědom toho, že dodatečné platební výměry tak nemohly nabýt právní moci, a tudíž ani lhůta k plnění 15 dnů nemohla začít plynout, dokud o podaných odvoláních nebylo rozhodnuto, resp. dokud rozhodnutí odvolacího orgánu nenabyla právní moci. To se stalo v souladu s § 103 odst. 1 a § 116 odst. 4 daňového řádu, podle něhož *„[p]roti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat“*, teprve nabytím účinnosti rozhodnutí žalovaného, tj. nabytím právní moci rozhodnutími žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. X a ze dne 24. 11. 2017, č. j. X. Teprve od toho dne začala plynout 15denní lhůta k plnění, jejímž uplynutím se staly dodatečné platební výměry vykonatelnými. Do této doby se žalobce nemusel obávat vymáhání splnění daňové povinnosti ze strany správce daně, neboť doměřené daně nebyly splatné.
19. Pokud žalobce, ač právně zastoupen advokátem, vycházel z předpokladu, že odkladný účinek má vliv na právní moc rozhodnutí, nelze tento jeho mylný výklad vytýkat správci daně. Odkladný účinek má totiž vliv pouze na vykonatelnost rozhodnutí, kterou odkládá, a tudíž, jak správně uvedl žalovaný, může se odkladný účinek projevit pouze u rozhodnutí, která jsou předčasně vykonatelná, tj. u nichž vykonatelnost předchází právní moci. Dodatečný platební výměr však předčasně vykonatelným rozhodnutím není, neboť doměřená daň je splatná ve lhůtě 15 dnů od právní moci dodatečného platebního výměru. V

případě doměření daně tedy právní moc rozhodnutí předchází vykonatelnosti tohoto rozhodnutí.

20. Dobrovolná úhrada doměřené daně žalobcem před její splatností tak nemohla vést k přesunu okamžiku vzniku nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně na dřívější, pro žalobce příznivější datum (listopad, resp. prosinec 2016). Počátek úročení je jasně vymezen zákonem a důvody, které vedly k úhradě před splatností daně, nejsou při stanovení počátku úročeného období relevantní.
21. Nejvyšší správní soud sice v odst. 9 rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 Afs 192/2017-37, na nějž odkázali oba účastníci řízení, konstatoval, že „že právní úprava u dodatečně doměřené daně může být pro daňové subjekty matoucí. Na jedné straně totiž sice platí, že podané odvolání nemá odkladný účinek, na straně druhé však daňový řád stanoví splatnost doměřené daně ve lhůtě 15 dní od právní moci rozhodnutí. Za situace, kdy je splatnost daně navázána na nabytí právní moci rozhodnutí, a zároveň v důsledku podaného odvolání rozhodnutí nenabývá právní moci, situace je v podstatě shodná, jako kdyby podané odvolání odkladný účinek mělo. Nejedná se však o konstrukci, kterou by svévolně zvolil správce daně, ale je dána přímo daňovým řádem“. Nicméně je třeba zdůraznit, že tento legislativní stav nevyhodnotil Nejvyšší správní soud jako skutečnost, která by měla být vykládána ve prospěch daňových subjektů způsobem, kterého se dožaduje žalobce, naopak uvedl, že „žalovaný, ani soud v rámci přezkumu jeho rozhodnutí však nemohou stávající legislativní stav jakkoli napravit“. Správce daně, potažmo žalovaný, tudíž postupovali zcela v souladu s právní úpravou.
22. Podle § 102 odst. 1 písm. f) daňového řádu *rozhodnutí obsahuje poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku.*
23. Jak vyplývá z poučení uvedených v dodatečných platebních výměrech, správce daně dostal své zákonné povinnosti a uvedl v poučení veškeré požadované náležitosti. K závěrům vyplývajícím o rozsahu poučovací povinnosti z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214 se žalovaný podrobně vyjádřil v odst. 37 a násl. napadeného rozhodnutí. Jelikož se krajský soud s těmito závěry bezesbytku ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje. Správce daně nebyl povinen žalobce podrobně poučit o okamžiku, kdy nabudou dodatečné platební výměry právní moci, a tudíž ani rozepisovat možné scénáře, kdy nastane jejich vykonatelnost. Právní úprava těchto institutů je od účinnosti daňového řádu neměnná, přičemž, jak již soud uvedl výše, byl žalobce po celou dobu daňového řízení zastoupen právním profesionálem, který mu mohl případné nejasnosti ohledně právní moci a vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů objasnit.
24. Dovolává-li se žalobkyně toho, že bylo postupováno v rozporu se zásadou dobré správy, krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Správce daně není povinen sám od sebe žalobci sdělovat, že došlo k předčasnému zaplacení doměřené daně včetně penále, neboť mu uvedenou povinnost zákon nestanoví. Obsah správního spisu vyvrací též důvodnost námitky žalobce, že jej měl správce daně upozornit na předčasné zaplacení doměřené daně alespoň v okamžiku, kdy s ním komunikoval telefonicky o žádosti o povolení úhrady penále ve splátkách. Správce daně totiž v době podání žádosti o posečkání úhrady penále, kdy komunikoval s žalobcem, vůbec nevěděl, zda žalobce odvolání podá, či nikoli, a tudíž nemohl bez dalšího znát a předvídat procesní strategii, kterou žalobce zvolil. Žádost žalobce o posečkání úhrady daně, jak vyplývá z obsahu spisu, byla doručena správci daně dne 6. 12. 2016 a její zpětvzetí dne 9. 12. 2016. Odvolání přitom bylo správci daně doručeno až dne 13.

12. 2016. V době, kdy správce daně řešil s žalobcem jeho žádost o posečkání úhrady daně, tedy nemohl zohlednit „de facto odkladný účinek“ vzniklý podáním odvolání. Ve své žádosti, tj. za situace, kdy nebylo podáno odvolání, navíc odvolatel navrhoval splatnost první splátky 31. 1. 2017, tedy až po splatnosti žádostí dotčených daňových povinností (pokud by nebylo žalobcem podáno odvolání).

25. Nesprávný je také závěr žalobce, že správce daně měl po dobu od dobrovolné úhrady doměřené daně peněžní prostředky žalobce bez právního důvodu. Jak zcela správně uvedl žalovaný, představuje náhradní lhůta k plnění daně (15 dnů od právní moci dodatečného platebního výměru) časový úsek, v jehož průběhu má být doměřená daň uhrazena, přičemž datum splatnosti představuje pouze nejzazší den platby. Právním důvodem úhrady byla tedy existující daňová povinnost žalobce, která v době úhrady ani v okamžiku splatnosti nebyla zákonným způsobem změněna. Správce daně je povinen platbu daně přijmout bez ohledu na stav osobního daňového účtu. Při nakládání s platbou od daňového subjektu je správce daně vázán zákonnou úpravou upravující pořadí úhrady daně a nakládání s přeplatky, přičemž žalobce měl možnost v případě vzniku vratitelného přeplatku požádat o jeho vrácení. Na druhou stranu nemohl správce daně ani vyloučit, že žalobce uhradil daň z opatrnosti ve snaze minimalizovat výši úroků z prodlení, který nabíhá každý den od původního data splatnosti. V případě neúspěchu odvolání proti dodatečným platebním výměrům a neuhrazení doměřené daně by tak žalobci po celou dobu odvolacího řízení nabíhaly úroky z prodlení, čemuž mohl chtít žalobce zabránit právě úhradou přede dnem splatnosti doměřené daně.

IV. Závěr a náklady řízení

26. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 13. února 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu